Puhuisinkohan sinulle?
Sanojani tuskin kuulet
ja jos kuul et, et tajua.

Tähdet loistaa, läikkyy taivas,
metsä henkii hiljaisuutta,
minun sieluni unelmoi
muistellessani Sinua
ajatuksin armahaisin.
Muistan iltojen iloja,
lempeitä sanoja muistan,
hymyä si en unohda.

Jostain syystä erkanimme,
kuljimme eri poluille,
omiin suuntiin suunnistimme.

Unelmaani uskon silti:
Kerran vielä johtaa matka
meidät vastakkain polulle,
jota yhdessä menemme
elämä mme loppuun saakka.

Onkohan se turha toive?